

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Kielce, dnia 25 lipca 2012r.

Znak: PNK.I.4130. 83 .2012

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz.1591, z 2002r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz.558, Nr 113, poz. 984, Nr 214 poz. 1806, z 2003r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz.1568, z 2004r. Nr 102,poz.1055, Nr 116,poz.1203, Nr 214, poz.1806, z 2005r. Nr 172, poz.1441,Nr 175 poz. 1457, z 2006r. Nr 17, poz. 128, Nr 181 poz. 1337 oraz z 2007r. Nr 48 poz.327, Nr 138 poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010r. Nr 28, poz. 142, poz.146, Nr 106, poz. 675, Nr 40, poz.230, z 2011r. Nr 117, poz.679, Nr 134, poz. 777, Nr 21, poz. 113, Nr 217, poz. 1281, Nr 149, poz. 887, z 2012r., poz. 567/

stwierdza się nieważność

uchwały Nr XXIII/168/2012 Rady Gminy Lipnik z dnia 21 czerwca 2012r. w sprawie czasowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w sieci handlu detalicznego na terenie miejscowości Lipnik.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 21 czerwca 2012r. Rada Gminy Lipnik podjęła uchwałę w sprawie czasowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w sieci handlu detalicznego na terenie miejscowości Lipnik.

Zgodnie z § 1 uchwały Rada Gminy wprowadziła zakaz sprzedaży napojów alkoholowych w placówkach sieci handlu detalicznego w dniu 19 sierpnia 2012r. na terenie miejscowości Lipnik. Z uzasadnienia do uchwały wynika, iż w tym dniu odbędą się dożynki gminne. Wprowadzenie zatem czasowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych na terenie miejscowości Lipnik jest zasadne ze względu na zachowanie bezpieczeństwa publicznego.

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja została podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

Podstawę prawną uchwały stanowi art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007r. Nr 70, poz. 473 ze zm.).

Powołany przepis ustawy stanowi, iż „W innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, rada gminy może wprowadzić czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych”.

Należy zatem w pierwszym rzędzie stwierdzić, że miejsca publiczne, w których obowiązuje zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych wymienione zostały już w art. 14 ust. 1-5 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Natomiast przepis art. 14 ust. 6 tej ustawy zawiera delegację dla rady, na podstawie której może ona wprowadzić analogiczny zakaz także w innych niewymienionych miejscach ze względu na charakter obiektu, miejsca lub obszaru.

W wyroku z dnia 17 kwietnia 1997r. (sygn. akt III RN 11/97, OSNP 1997/20/393) Sąd Najwyższy stwierdził: „(...) redakcja art. 14 ust. 6 ustawy wskazuje, że upoważnienie rady gminy do wprowadzenia stosownych zakazów służyć ma nie generalizacji, ale jedynie poszerzeniu zakresu stosowania tego typu zakazów także na inne miejsca, obiekty i obszary, nie objęte wyliczeniem określonym w art. 14 ust. 1 ustawy i to wyłącznie o tyle, o ile okaże się to uzasadnione ze względu na ich charakter”.

Należy podkreślić, że ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wyznaczając w art. 14 ust. 1-5 miejsca, w których nie wolno sprzedawać, podawać i spożywać napojów alkoholowych, wskazuje, że zakaz taki podyktowany jest szczególnym charakterem danego obszaru bądź obiektu.

Z treści upoważnienia zawartego w art. 14 ust. 6 powołanej ustawy wynika, że wprowadzenie czasowego lub stałego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych przez radę gminy może dotyczyć jedynie tych obiektów lub obszarów gminy, których charakter uzasadnia podjęcie takiego działania. Przesłanka szczególnego charakteru obiektu bądź

miejsca oznacza, że rada gminy, do której niewątpliwie należy ocena, gdzie i na jaki okres wprowadzić zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, nie ma pełnej dowolności w wyborze tych miejsc.

W ocenie organu nadzoru wprowadzenie zakazu sprzedaży napojów alkoholowych na terenie danej miejscowości ze względu na zapewnienie bezpieczeństwa publicznego w czasie trwania uroczystości, jak to uczyniła Rada Gminy w zakwestionowanej uchwale, nie pokrywa się z ustawową przesłanką „szczególnego charakteru danego miejsca, obiektu lub obszaru”, uzasadniającą podjęcie takiego działania.

Zatem zakazy, o których mowa w art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, służyć mają wyłącznie jako szczególna ochrona pewnych miejsc przed zagrożeniem ze strony alkoholu, a nie jako sposób uwolnienia się od obowiązku czynnego działania na rzecz zapewnienia porządku publicznego (tak w wyroku NSA z dnia 9 grudnia 1999r., sygn. akt II SA 1709/99, Pr. Gosp. 2000/3/44).

Należy także dodać, że wprowadzenie ze względu na bezpieczeństwo, porządek publiczny całkowitego lub częściowego zakazu sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na czas określony na obszarze całego kraju albo jego części, należy do kompetencji Rady Ministrów (art. 19 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi).

Należy zatem stwierdzić, iż kwestionowana uchwała została podjęta z przekroczeniem kompetencji przyznanej radzie gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowno-administracyjnym (m.in. wyroki WSA w Poznaniu z dnia 23 listopada 2011r. sygn. akt IV SA/Po 977/11 oraz z dnia 1 grudnia 2011r. sygn. akt IV SA/Po 1044/11, WSA we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2011r. sygn. akt III SA/Wr 568/11).

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

Grzegorz Dziubek
WICEWOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI